

menter; man sidder kun og tænker paa det, som man selv i Forvejen har sagt. Under disse Omstændigheder kan det ærede Medlem ikke vente nogen frugtbringende Diskussion om et saadant Anliggende.

Nu anfører det ærede Medlem, at der er Trængsel paa Banerne, at baade Gods- og Persontrafikken har været overvældende, og at man under disse Forhold yderligere tiltrækker Gods ved ikke at ville følge med Dampskibsselskabernes Takstforhøjelser. Det forenede Dampskibsselskab har, som bekendt, forhøjet sine Takster med 100 pCt. og inddraget en Del af de faste Ruter. Hvis Dampskibsselskabernes Motivering herfor var den, som er blevet anført — jeg husker ikke, om det var det ærede 1ste Medlem for 6te Kreds, der anførte det ved 1ste Behandling af Skatte-lovene —, at det var tvunget af den haarde Nød, saa vilde jeg bestride Rigtigheden af det Motiv, saasom jeg vil tro, at dette store, rige Selskab dog antagelig ikke endnu vil kunne henvise til den bitre Nød som Aarsag til en saadan Takstforhøjelse. Hvis Motivet for dette Selskab var, at det vilde benytte Lejligheden til at tjene Penge, vilde jeg ikke respektere Motivet, og saa tror jeg, at Regeringen vilde have følt sig foranlediget til, i hvert Fald hvis det var muligt, at foretage Skridt for at forhindre denne ekstraordinære Forhøjelse. Jeg vil tro, at Motivet er det, som i mine Øjne maa være det eneste forsvarlige under disse Forhold, at Selskabet vil spare Kul. Hvis nu Jernbanerne forhøjede deres Takster for derved at hindre denne Overføring af Gods fra Dampskibene til Jernbanerne, hvad der uden Tvivl har været Dampskibsselskabets Hensigt, ja, saa vilde Hensigten jo ikke være opnaaet. Saa vilde Selskabet fremdeles have haft den samme Godsmængde at besørge og det samme Forbrug af Kul. Det, der dog maaske i saa Henseende gør denne Foranstaltning forsvarlig, er dette, at selv om det nu maaske volder noget mere Besvær eller tager noget mere Tid at faa Godset besørget paa Jernbanerne, saa turde det alligevel indeholde en Mulighed for en Kulbesparelse, idet Godstrafikken lægges over paa Jernbanerne, hvis Tog dog alligevel for største Delen skal føres igennem. Hvis altsaa Selskabet skulde opnaa sin Hensigt, og Statsbanerne havde forhøjet deres Takster, saa maatte Selskabet paa ny have forhøjet sine Takster, og saa kan man jo ikke vide, hvor højt man i det hele taget var kommet.

Det ærede Medlem siger, at han har

set et enkelt Tegn paa, at Statsbanerne har villet forhøje deres Indtægt, deri, at Rabatten for Selskabsrejser er afskaffet, men at det ogsaa er det eneste Forsøg, der er gjort paa at indskrænke Trafikken. Dette er nu dog ikke ganske rigtigt. Der er gjort, hvad der kan gøres for at indskrænke Trafikken, og jeg skal i saa Henseende bl. a. blot nævne, at der har fundet en ganske væsentlig Indskrænkning Sted i den Adgang, Statsbanernes Personale har til at rejse paa Statsbanerne. Dernæst er der truffet den Foranstaltning, at der ikke gennemføres Særtog, og denne Foranstaltning turde vise sig af ikke ringe Betydning netop for det Formaal, som ønskes opnaaet, at Publikum skulde give Afkald paa de unødvendige Rejser for at have Adgang til at foretage de nødvendige Rejser. Her anfører nu det ærede 1ste Medlem for 6te Kreds (Hey), at det eneste Middel, der findes til at hindre Publikum i at foretage unødvendige Rejser, vilde være en Takstforhøjelse. Men det ærede Medlem maa ikke forlange, at man skal gaa ind paa, at dette Ræsonnement holder Stik. Thi at en Mand har Raad til at betale sin Billet, hvor dyr den end bliver, indeholder ikke noget Bevis for, at den Rejse, han vil foretage, er nødvendig. Og omvendt: den Mand, som maa blive hjemme, fordi han ikke har Raad til at betale sin Billet, kunde dog maaske have haft en meget nyttig eller nødvendig Rejse at gøre. Vel er det rigtigt, som det ærede Medlem siger, at en Takstforhøjelse vilde noget hindre Trafikken paa Statsbanerne, men den vilde betyde, at man derigennem vilde skabe bedre Vilkaar for dem, der har Raad til at betale, og man vilde ikke derved opnaa at skelne mellem nødvendige og unødvendige Rejser. Jeg har gentagne Gange tilladt mig at udtale, at det, der eventuelt skulde føre til en Takstforhøjelse for Statsbanerne, skulde være Hensynet til Statens Finanser, og der har været Lejlighed for Rigsdagen til at drøfte, hvorvidt dette Hensyn var saa magtpaa-liggende, at en Jernbanetakstforhøjelse burde gennemføres. Det Ansvar kan derfor ikke længere hvile paa Regeringen efter den Lejlighed, Rigsdagen har haft til at tage Stilling dertil.

Jeg vil nu kun til Slut udtale, at de samme Betragtninger, som har raadet her i Landet, og som har været bestemmende for Regeringen her, har i Virkeligheden ogsaa været bestemmende f. Eks. for den svenske Regerings Stilling til de svenske